

מֵאֵן מֶלֶךְ ושואל, מי הוא המלך. **דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא** ומשיב שזה הקב"ה דהיינו הבינה (רמ"ק). **בְּמִשְׁפֵּט דָּא יַעֲקֹב, דְּאִיהוּ כְּלָלָא דְאַבְהֹן** ומש"כ במשפט הכוונה לז"א שיעקב היה מרכבה אליו שהוא כולל את שלושת האבות שהם חג"ת ולכן כתוב יעמיד ארץ מפני שהוא מעמיד את המלכות הנקרא ארץ (רמ"ק). **וְאִישׁ תְּרוּמוֹת, תְּרוּמוֹת כְּתִיב** ומש"כ ואיש תרומות הנה תרומת כתוב חסר ו' לרמוז אל המלכות שהיא לבדה בלי ז"א, **כְּמָה דְאֵת אָמֵר** (שמות כה) **וְזֹאת הִתְרוּמָה** כמו שנאמר וזאת התרומה דהיינו זאת שהיא המלכות, היא נקרא גם תרומה, ואם היא לבד בלי אות ו' שהוא ז"א אז ירסנה ע"י יניקת הסמא"ל ממנה (מק"מ). **וְאִישׁ תְּרוּמוֹת, דָּא עֵשׂו** ומבאר עוד ביאור אחר שמש"כ ואיש תרומות הכוונה לעשו, **דְּבָעֵי עַל תְּרוּמוֹת וְעַל מַעֲשָׂרוֹת כָּל יוֹמָא, וְלֹא עָבִיד מְדֵי** שהיה שואל את יצחק על התרומות והמעשרות בכל יום כגון איך מעשרים את התבן והמלח ולמעשה לא היה עושה שום מעשה טוב ולכן הוא וכיו"ב ירסנה למלכות (רמ"ק) וכותב הרמ"ק כי כוונתו הרעה היתה לשאול איך מאחזין את המלכות הנקראת תרומה ומעשר לקליפות. **וְאִישׁ תְּרוּמוֹת דְּלֹאוּ אִיהוּ מִשְׁפֵּט** ומבאר עוד ביאור אחר שמש"כ ואיש תרומות דהיינו איש שהוא לא מתנהג במשפט שהוא רחמים (מק"מ). **דְּהָא תְּרוּמָה אֶסְתַּלְקוּתָא דְּרַחֲמֵי** כי תיבת תרומה פירושה הרמה והסתלקות של הרחמים, **בְּגִין דָּא לֹא אֶתִיָּא**

אור הרשב"י

ימוטו ממדריגתן, מה שאין בן איש תרו"מות שרוצה להרים אותן למעלה ממדריגתן, ירסנה לגמרי, שזה סיבת הריסתן לגמרי. בהנהגת עיר או מדינה, במשפט יעמיד ארץ, אם ינהגם במשפט שהוא בדרך הטבע, יעמדו על עמדם אנשי המוניים הנקרא ארץ, שלא

הלימוד היומי

לע"נ עמליה בת שולמית רחל ע"ה

בְּמִשְׁפָּט ומשום כך הוא גורם שלא תבוא המלכות אל יחוד ז"א שבו המשפט ועי"כ הוא מגביר את הדינים, **כְּמָה דְּאֵת אָמַר** (משלי יג) **וַיֵּשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט** כמו שנאמר ויש נספה בלא משפט דהיינו שגרימת הנספה הוא בגלל שאין משפט שהוא הרחמים, **וְעַל דָּא, וְאִישׁ תְּרוּמַת יְהִרְסָנָה** שפירושו שכאשר ז"א מתרומם ומסלק את רחמיו מהמלכות אז יהרסנה ע"י יניקת החיצונים ממנה (מק"מ).

דוד המלך נדבק במלכות בעיקר וגם בז"א

וְאִי תִימָא, הָא דְדוּד מְלֻכָּא אִישׁ תְּרוּמָה הוּא ואם תאמר שהרי

דוד המלך היה מרכבה למלכות הנקראת תרומה וקשה וכי נאמר שבימי דוד היה

ז"א מרים ומסלק את רחמיו מהמלכות, **אֲלָא בְּרַחֲמֵי** אלא דוד המלך היה מרכבה

למלכות כאשר היא היתה ביחוד עם ז"א ועי"כ היא היתה בחינת רחמים. **וְלֹא עוֹד**

אֲלָא (ס"א דוד מְלֻכָּא אִישׁ תְּרוּמָה הוּא וְאַרְעָא אֲתַקְיָמָא בְּגִינְיָה הֲכִי הוּא וְדָאֵי. אָבְל

בְּלֹא בְּרַחֲמֵי הוּא) **דִּהָא כְּתִיב** ולא עוד אלא שדוד המלך היה מרכבה גם אל

הספירות העליונות (ישעיה נה) **חֲסִדֵי דְדוּד הִנְאַמְנִים** [קנט] שהרי כתוב בפסוק

חסדי דוד הנאמנים שפירושו שדוד המלך המשיך למלכות שני חסדים של נצח והוד דז"א

אור הרשב"י

הנצח בהוד. ולכן נקרא חסדי דוד הנאמנים, בלשון רבים. וזה היתה הבטחת הנביא אם יטו אזנם לדבר ה' ויתעורר בהם הרצון הנקרא מלכות כנ"ל, אז יזכו לחוות בנועם ה' לעלות למעלה למעלה, והבן.

[קנט] וביאר העבודת ישראל שמש"כ חסדי דוד הנאמנים, פירושו שהוא לשון אמונה, ונקראו לשון רבים. הגם שעיקר אמונה היא בהוד, מכל מקום מסתמא איהו אמת משפיע בה הכח ועושה הרושם שתהיה מאמנת בו, ואז כלול

הלימוד היומי

לע"נ עמליה בת שולמית רחל ע"ה

המגולים (מק"מ), כְּמָה דְאֶתְדַבֵּק בְּהָאֵי, אֶתְדַבֵּק בְּהָאֵי ולכן כמו שדוד המלך נדבק במלכות כך הוא נדבק בז"א אלא שעיקר דביקותו היתה במלכות (מק"מ).

דוד המלך כל ימיו השתדל ליחד את זו"ן ושלמה המלך ייחדם ביחוד גמור וצדקיהו הפריד אותם

תָּא חַיִּי, כָּל יוֹמוֹי דְדוֹד מְלָכָא בא וראה שכל ימיו של דוד המלך, הָוָה מְשִׁתְּדַל (בגין) דְּהָאֵי תְרוּמָה, יִתְקַשֵּׁר בְּמִשְׁפָּט,

וַיְזַדְוֹגוּן כְּחָדָא היה משתדל שזו התרומה שהיא המלכות תתקשר במשפט שהוא הז"א ויתייחדו כאחד. (בגין דִּיתְקַיִים בְּאַרְעָא) **אַתָּא שְׁלֵמָה וַזְוֹג לִזְוֹן**

כְּחָדָא ואח"כ בא שלמה המלך וייחד אותם ביחוד גמור כאחד דהיינו שאחרי שדוד הכין את היכולת אל הייחוד בא שלמה וגמר את הייחוד (רמ"ק), **וְקַיִמָא סִיְהָרָא**

בְּאִשְׁלָמוֹתָא ואז עמדה הלבנה שהיא המלכות בשלימות ונגדלה קומתה כקומת ז"א, **וְקַיִמָא אֶרְעָא בְּקִיּוּמָא** ועמדה הארץ שהיא המלכות בקיומה כראוי.

אַתָּא צְדִקְיָהוּ וְאַפְרִישׁ לִזְוֹן עד שבא צדקיהו והפריד אותם, **וְאַשְׁתְּאַרְת אֶרְעָא בְּלֵא מִשְׁפָּט** ונשארה הארץ שהיא המלכות בלי

המשפט שהוא ז"א, **וְאַתְפְּגִימַת סִיְהָרָא, וְאַתְחַרִּיבַת אֶרְעָא** ונפגמה הלבנה שהיא המלכות ועי"ז נחרבה הארץ, **כְּדִין** ואז נאמר על צדקיהו

וְאִישׁ תְּרוּמַת יְהִרְסָנָה מפני שהוא גרם להרים את ז"א מהמלכות ובוזה היא

נפגמה ונהרסה.

השמן נמשך לכהנים מהחכמה ויין ללוים מהבינה

וְתָא חַיִּי, שֶׁמֶן לְכַהֲנֵי, וַיֵּיז לְלִיּוּאֵי ובא וראה שהשמן הנמשך לכהנים מצד החכמה והיין שנמשך לויים מצד הבינה. **לֹא בָּנִין דְּבַעֲיִין יֵין** לא משום שהם צריכים יין לעבודתם כמו שהכהנים צריכים את השמן למשיחתם, **אֶלֶּא מִיֵּין דְּמִנְטָרָא אֲתֵי לְסַטְרָא דְלְהוֹן** אלא סוד הדבר הוא שהוא יין המשומר שהוא בבינה שבשמאל הנמשך ללויים האחוזים בשמאל (רמ"ק), **לְחִבְרָא פְּלָא כַּחְדָּא, וּלְמַחְדֵי עֲלָמִין פְּלְהוּ** בכדי לחבר את כולם כאחד ולשמח את כל העולמות כולם, **לְאַשְׁתַּפְּחָא בְּהוּ כְּלָא, יְמִינָא וְשְׁמָאֵלֶּא כְּלִיל דָּא בְּדָא** שימצא בהם הכל דהיינו שהימין והשמאל יהיו כלולים זה בזה. **לְאַשְׁתַּפְּחָא בְּהוּ חֲבִיבוּתָא דְכְּלָא, וּרְחִימוּתָא דְבְּנֵי מְהִימְנוּתָא** בכדי שימצא בהם החביבות של הכל ואהבה של בני האמונה שהם ישראל שהם בנים לשכינה הנקראת אמונה (רמ"ק).

המדבק רצונו ביחוד זו"ן כל ימיו דבוק בתשובה

מָאן דְּאֵתְדִבֵּק רְעוּתִיהָ בְּהָאֵי ומי שמדבק את רצונו בזה היחוד דהיינו שלפני כל מצווה או תפילה הוא אומר לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (דמשק אליעזר), **הוּא שְׁלִים בְּהָאֵי עֲלָמָא, וּבַעֲלָמָא דְאֲתֵי** הוא שלם בעולם הזה מצד ייחוד זו"ן ובעולם הבא מצד ייחוד או"א (רמ"ק), **וְיִשְׁתַּפַּח כָּל יוֹמוֹי דְּאֵתְדִבֵּק בְּתִשׁוּבָה** וימצא שבכל ימיו הוא דבוק בתשובה שהיא הבינה הנשלמת ע"י כוונתו (מק"מ), **אֶתְר דֵּיֵין וְשֶׁמֶן מְשִׁתַּפְּחֵי** שהיא